

6 · INTERVJU

SKUPAJ PIŠEMO
DOBRO ZGODBO
CELJSKEGA ROKOMETA

10 · OSREDNJA TEMA

KJE V CELJU
PARKIRATI?

23 · OD BLIZU

LITERATURA
V MESTU

NOVEMBER 2025

ŠTEVILKA 44

Celje

- 3** UVODNIK
Srečno
- 4** CELJSKI MOZAIK
- 6** INTERVJU
Skupaj pišemo dobro zgodbo
- 9** ANEKDOTA
Skupna točka
- 10** OSREDNJA TEMA
Kje v Celju parkirati?

- 12** (NE)ZNANI
Žiga Likovič
- 13** PROJEKTI
Z investicijami izboljšujemo kakovost bivanja
- 16** POTEPANJE
Krajevna skupnost Škofja vas
- 19** NAGRADNA
KRIŽANKA

- 20** NAJ TI POVEM
Ekipe Rdečega križa Celje, Brane Feldin
- 21** ZGOD(B)OVINA
Prva Nobelova nagrajenka
- 22** Z DRUGE STRANI
Čas pravljčnosti
- OD BLIZU
23 Literatura v mestu

Kazalo

Izdajatelj

Mestna občina Celje

Urednica

Snežana Delakorda

Uredniški odbor

mag. Barbara Bošnjak, Robert Gorjanc, Alen Obrez, Alja Tihle, Monika Tominšek

Oblikovanje

Medias kreativ, d. o. o.

Naslovna fotografija

Robi Valenti

Lektoriranje

Sonja Benčina

Tisk

Filter urbane rešitve, d. o. o

Naklada

21.350 izvodov

Mnenja in predloge pošljite na:

casopis@celje.si ali
Celje · Časo.pis
Trg celjskih knezov 9
3000 Celje

Nagradna križanka

Geslo križanke skupaj z vašimi podatki (ime in priimek, naslov) pošljite na casopis@celje.si ali Celje · Časo.pis, Trg celjskih knezov 9, 3000 Celje, najkasneje do 29. 12. 2025. Nagrada je rokovnik in pisalo Mestne občine Celje. Splošni pogoji nagradne igre so objavljeni na spletnem naslovu: www.moc.celje.si/images/mestni_casopis/novo/Pravila-nagradne-igre.pdf

Srečno

dr. Tonček Kregar

direktor Muzeja novejšje zgodovine Celje

Ker sem bil k pisanju tega uvodnika povabljen tudi z besedami, da je za mano uspešno in pestro leto, bom svoj razmislek začel z verzi nekega drugega Toneta, ki je v eni svojih znanih pesmi med drugim napisal, da je »sreča, če se delo dobro opravi«. Bo kar držalo in prav nič nečimrno in domišljavo se mi ne zdi poudariti, da je Muzej novejšje zgodovine Celje, v katerem sem prvi med enakimi, letos prejel kar nekaj prestižnih domačih in tujih priznanj, na čelu s sploh prvič podeljeno Valvasorjevo nagrado za Slovenski muzej leta. Predvsem po zaslugi Fotohiške Pelikan, pa tudi ostalih vsebin in drugega dela, ki ga opravljamo pod našo streho in izven naših zidov. S tem dokazujemo, da strokovnost, ustvarjalnost, delavnost, volja in strast niso doma le v prestolnici in da v provinci tozadevno prav nič ne zaostajamo. Le naša pot do uspeha in njegovega javnega prepoznanja je praviloma bolj zavita in zamudna. Paralela z zgodbo podeželskega rokenrol benda, ki je po tridesetih letih nastopil v do zadnjega kotička zasedenem največjem koncertnem prizorišču v državi, kar je doslej uspelo le peščici slovenskih glasbenikov, se zato ponuja sama po sebi. In seveda sem ponosen, da sem njen oz. njun del. Trdno namreč verjamem, da vsakdo izmed nas premore določen talent in da je eden glavnih namenov in smislov našega bivanja v tem, da ta talent čim bolje razvijamo in izkoristimo. Ne le zase, ampak če je le mogoče, tudi v obče, skupno dobro.

Uspeh se namreč ne materializira, meri in vrednoti le z nagradami, denarjem, družbenim ugledom ali močjo. Tudi to šteje, a bistvo je še vedno v nevidnem in obenem presežnem, v tem, kar z njim in za njim ostane in kar lahko osreči tudi druge. Pa smo spet tam, pri sreči, o kateri piše Pavček in katere pogoj in izraz še zdaleč nista le uspešno opravljeno delo. Pa tudi nasploh si to pogosto uporabljeno besedo, še zlasti ob novem letu jo imamo ves čas na jeziku, vsakdo predstavlja po svoje in v skladu z lastnimi pričakovanji in hrepenenji. Ki se le redko povsem uresničijo. Se pa verjetno strinjamo, da smo, vsaj kot skupnost, lahko srečni, da za razliko od mnogih nesrečnikov po svetu na nas ne padajo bombe, da nam ni treba bežati od doma in da naši otroci ne stradajo. Ter da kljub vsem skupnim težavam ter različnim osebnim stiskam in bolečinam živimo na enem najlepših, najvarnejših, najsvoobodnejših, najbogatejših in potemtakem najbrž tudi najsrečnejših koščkov planeta. Naj tako ostane in naj bo to na tem mestu dovolj. Pa srečno na poti do ...

FOTO: ROBI VALENTI

Foto: Andraž Purg

Za solidarno skupnost in spoštljivo sobivanje

Kako bomo danes živeli mi in kakšno življenje bodo jutri imeli naši otroci, je odvisno od vsakega člana družbe, predvsem pa od stopnje našega znanja in ozaveščenosti. Tik pred začetkom šolskega leta smo organizirali že peti dogodek, s katerim želimo ozaveščati in opolnomočiti pedagoge in vse, ki v našem mestu delajo z mladimi. Navdihujoče so nas nagovorili dr. Katja Košir, dr. Tristan Rigler in Tanja Žagar. Dogodek za starše in vse, ki želijo razširiti svoje obzorje, bomo organizirali spet spomladi.

Mestna konferenca v znamenju izzivov sodobnih mest

Mestna občina Celje je v sklopu sejma MOS pripravila 6. Mestno konferenco: Zaveznitvo za Celje, ki je potekala v duhu evropskega projekta MAG-NET. Udeleženci so razpravljali o petih ključnih izzivih sodobnih mest – dostopnosti stanovanj, trajnostni mobilnosti, energetskih skupnostih, industriji 4.0 in vzdušju v mestu. Na dogodku smo med drugim podpisali pogodbo za izgradnjo enajstih javnih sončnih elektrarn v Celju, kar bo prva energetska skupnost v knežjem mestu.

Foto: Gregor Katič

Nadaljuje se celjska nogometna pravljica

Nogometaši Celja nas tudi v tej sezoni razvajajo z izjemnimi rezultati – tako na domačih kot na evropskih zelenicah. V državnem prvenstvu so poskrbeli za enega boljših uvodov v sezono, odlične predstave pa kažejo tudi v Konferenčni ligi, kjer se enakovredno kosajo z veliko bolj uveljavljenimi klubi. Njihova borbenost, ekipni duh in zmagovalna miselnost so navdušili tako domače navijače kot širšo športno javnost. Celje je danes širom Evrope prepoznano kot mesto vrhunškega nogometa, kar je rezultat premišljenega dela vodstva kluba, strokovnega štaba, igralcev ter izjemne podpore s tribun.

Foto: NK Celje

Že 50 prispevkov mladih Celjanov za ugleden FAZ

To jesen smo prestopili mejo 50 reportaž, ki jih mladi novinarji iz Celja in Slovenije pišejo za rubriko »Discover Slovenia in Frankfurter Allgemeine Zeitung«. Projekt Mladina piše, tega uglednega nemškega časopisa z 11 milijoni unikatnih spletnih naročnikov in 800.000 vsakodnevni bralci fizične izdaje, je za mlade neprecenljiva priložnost za učenje in rast. Neprecenljivo je tudi, da Celje in Slovenijo že od leta 2020 predstavljamo v mednarodno priznanem časopisu in da so imeli bralci med drugim priložnost spoznati Lilo Prap, svetovno znano avtorico in častno meščanko Celja.

Foto: Gerald Hühner/Dicimus Lab

Na Evropskem tednu mobilnosti tudi o prihodnosti Prešernove ulice

Foto: David Valant

Povezani za prihodnost Šmartinskega jezera

Na pragu jeseni smo na Šmartinskem jezeru odprli nov športni pristan Brezova ter tako dobili prvi viden in oprijemljiv rezultat novonastale Pametne ribiške skupnosti. Nastal je lepo urejen kotiček za druženje, rekreacijo in miren oddih ob vodi. Posebno vrednost mu daje dostop za gibalno ovirane, saj jim omogoča lažji stik z jezerom. Gre za projekt, ki povezuje vse, ki si želijo soustvarjati trajnostno ribiško destinacijo Šmartinsko jezero, podpirata pa ga Evropska unija in Republika Slovenija iz programa ESPRA 2021- 2027.

Foto: David Valant

BESEDA: VASJA JAGER
FOTO: ROBI VALENTI

Skupaj pišemo dobro zgodbo

ALENKA POTOČNIK ANŽIČ,
PREDSEDNICA RK CELJE, PRVA MAMA CELJSKEGA ROKOMETA

• ALENKA POTOČNIK ANŽIČ •

• ALENKA POTOČNIK ANŽIČ •

Zlato obdobje celjskega rokometaja je na položaju predsednika RK Celje Pivovarna Laško zaznamoval legendarni Tone Turnšek – sedanost pa posebej Alenka Potočnik Anžič. Ta na položaju predsednice celjskega rokometnega kluba izkazuje isto zagrizenost, ekipni duh in kreativnost kot svojčas med kariero vrhunske košarkarice, pozneje pa uspešne menedžerke. Znajde se med grafi in na poslovnih sestankih, če bo sezula čevlje z visokimi petami in šla na košarkarsko igrišče, pa bo še vedno zadela trojko. Sodobna ženska, uspešna v poslu in ljubeča do družine, ki v isti sapi prizna, da nikakor ni superjunakinja. To je »prva mama celjskega rokometaja« – tudi zaradi sina Aljuša, ki velja za enega največjih talentov na svetu. Prihodnost bo spet zlata.

Posedli smo se pod legendarno trofejo evropskih prvakov iz leta 2004; kakšni so vaši spomini na največji dosežek v dosedanji zgodovini ne le rokometnega kluba, temveč celjskega športa nasploh?

Zelo dobro se spomnim tako finalne tekme kot slavlja po osvojenem naslovu. S soprogom Alešem, ki je bil tedaj še moj fant, in prijatelji smo slavlje nadaljevali; okoli dveh, treh zjutraj so se nam pridružili še igralci, s katerimi smo se seveda poznali, kjer smo jim lahko čestitali v živo, se z njimi družili. Mislim, da je takrat celotno mesto Celje do zore proslavljalo ta izjemen dosežek (smeh). Predvsem pa ne bom pozabila občutka povezanosti, ponosa in veselja, ki sem ga takrat čutila. Pa ne le jaz, temveč vse mesto in vsa Slovenija.

Kaj torej po vašem pomeni rokomet za Celje z vidika identitete in ponosa?

Šport ni le sredstvo za doseganje in vzdrževanje zdravja, temveč tudi pomemben element povezovanja. Ko sem še kot deklica hodila s starši na tekme v različnih športih, je bil to nekakšen obred, prek katerega je starejša generacija na mlajšo prenašala vrednote skupnosti in medgeneracijske povezanosti. Želela bi si, da bi skozi delo v klubu lahko doprinesla k ponovni uveljavitvi teh vrednot, saj se mi zdi, da jih v tem času bliskovitega napredka in rahljanja temeljne solidarnosti še kako potrebujemo. Da bi torej na nek način pripomogla k boljšemu mestu, k boljšemu svetu – to si želim.

Ko so Pivovarno Laško in Gorenje kupili tuji lastniki, je bil marsikdo v skrbeh za prihodnost celjskega športa, ki je v pomembni meri odvisen od sponzorstev omenjenih podjetij. Toda očitno so tudi nizozemski in kitajski lastniki prepoznali njegov pomen za Celje in še naprej vlagajo v celjske ekipe.

Drži, ti lastniki so pripravljeni podpirati lokalne klube, vendar te podpore nikakor ne gre jemati kot samoumevno in brezpogojno. V nogometu je malce lažje, kajti tu že imamo bolj uveljavljen poslovno-športni model, medtem ko klubi v ostalih športih še vedno delujejo po principu društvenega delovanja kot že desetletja nazaj. V Sloveniji se preveč zanašamo na občine, državo in naklonjenost podjetij, zato bo za

nadaljnji razvoj športa nujno uveljaviti sodobnejše poslovne pristope. Vrhunski šport potrebuje sistemsko podporo, hkrati pa strokovno upravljanje in več znanja. Uspešne bodo tiste organizacije, ki bodo gradile širšo navijaško skupnost, se z okoljem povezale in ob dobrih rezultatih ustvarile krožni razvojni model. Preprostega recepta ni – uspeh zahteva sodelovanje na več ravneh.

Za katere pa je predpogoj finančna stabilnost kluba. Eden vaših ključnih ciljev je finančna sanacija RK Celje; kako daleč ste in kdaj bo celjski klub končno na zeleni veji?

Absolutno je finančna konsolidacija prioriteta. Zadnja seja upravnega odbora, je pokazala, da gremo v pravo smer; na začetku mojega mandata smo si zastavili, da bomo v štirih letih v celoti sanirali poslovanje kluba in zaenkrat nam kaže dobro – če bomo vsi skupaj še naprej delali tako zagnano, utegnemo cilj doseči še prej. Vsekakor sem po prvih šestih mesecih bistveno bolj zadovoljna, kot sem bila na začetku mandata. Morate pa vedeti, da finančnega zaledja, kot ga je klub imel leta 2004, ko je en sam sponzor lahko prispeval tudi po dva, tri milijone evrov, ni več. Danes smo daleč od tega. Verjamem pa, da se lahko najde petdeset podjetij, ki prispevajo manjše zneske, skozi katere pa se bo lahko oblikoval ustrezen proračun.

Kako pa ste zadovoljni s sodelovanjem z Mestno občino Celje?

Zelo. Župan Kovač je tudi član našega upravnega odbora, kar pomeni, da je dodobra vpet v delovanje kluba. Vesela sem, da imamo župana, ki prepoznava pomen rokometu in športa za tukajšnje ljudi. Celje je od nekdaj športno mesto – zelo uspešni smo v rokometu, nogometu, kolesarstvu, atletiki, judu, košarki ... Včasih posamezne panoge in posamezni klubi med seboj tudi tekmujejo za pozornost navijačev in navijačic, vendar verjamem, da je zadosti pozornosti in življenjskega prostora za vse. Pri tem ima seveda rokomet zaradi svojih zgodovinskih uspehov za vedno poseben status, RK Celje pa je prepoznavna blagovna znamka – ne le v Sloveniji, tudi v celotni regiji. Na občini se je zbrala ekipa dobrih ljudi, ki vsem pomagajo po najboljših močeh.

Sama ste bila zelo uspešna košarkarica, kapetanka ŽKK Celje in tudi državna reprezentantka. Kaj pa je šport dal vam?

Ekipni športi so odlični način za preseganje egoizma in učenje delovanja v skupini. Košarka me je naučila, kako prispevati tisto, kar ekipa v nekem trenutku potrebuje, ter mi privzgojila vztrajnost, disciplino in odpornost na stres – lastnosti, ki so ključne tudi pri premagovanju življenjskih izzivov. Šport pa mladim prinaša še nekaj zelo dragocenega: zdravo samozavest, ki jo težko pridobiš drugje.

Te lastnosti so jasno prepoznavne, ko človek pogleda na vašo karierno pot. Po koncu košarkarske kariere ste se v marketinškem podjetju AV Studiu zaposlili kot asistentka vodje projektov. Trinajst let pozneje ste firmo zapustili kot solastnica in šli v Gorenje za direktorico tržnega komuniciranja; ko je par let pozneje Gorenje kupil kitajski Hisense, so vas novi lastniki postavili še za vodjo marketinga celotnega Hisense Europe. Resnično ste se izkazali povsod, kjer ste delovali ...

Upam, da je tako, uspeh je navsezadnje relativna stvar posameznika. Že v košarki nisem bila vedno najbolj talentirana, sem pa znala nadomestiti svoje primanjkljaje s trdim delom. Ker mi je bilo to v veselje; ko sem videla rezultate svojega dela, rezultate ekip, v katerih sem igrala, me je to še dodatno spodbudilo. In enako je bilo v službi in enako je še danes. Še vedno si želim biti vedno boljša – ne zato, da bi premagovala konkurenco, ampak zaradi sebe. Želim biti najboljša verzija sama sebe; to se mi zdi zdrava motivacija. Pri tem pa se trudim, da nisem prestroga do sebe in upam, da tudi ne do ljudi, s katerimi delam. Tudi v poslu brez dobre ekipe posameznik namreč ne zmore veliko sam. Iskreno hvaležna sem za ekipo izjemnih sodelavk in sodelavcev, ki me spremljajo pri mojem delu.

Torej ste nadvse uspešna poslovna ženska in športna funkcionarka, za nameček pa še ljubeča soproga in skrbna mati. Ko vas takole poslušam, se čutim kar nekako nezadostnega, ker imam v primerjavi z vami toliko manj energije, delovne vneme

„Uspeh zahteva sodelovanje na več ravneh.“

in tudi ambicioznosti. Da niste superjunakinja?

Daleč od tega (smeh)! Seveda neka simbioza družine in kariere še zdaleč ni izključno moja zasluga, ampak je zanje v pomembni meri zaslužen tudi moj mož, ki mi vsa ta leta vztrajno stoji ob strani. Zavedam se, kako pomembno je za žensko, ki je karierno ambiciozna, da ima partnerja, ki jo podpira pri tem, in tega se trudim ne jemati samoumevno. Uspeh torej gotovo ima svojo ceno in hvaležna sem, da je naši družini ni bilo treba plačati. Z Alešem sva se naučila, kako v danem trenutku potisniti ego na stran, da nobeden ni konstantno prikrajšan. K sreči smo tudi mi ena takšna povezana ekipa in s to miselnostjo se tudi lotevamo preizkušenj, ki jih tudi pri nas ne zmanjka v običajnem vsakdanu, ki nam prihajajo naproti.

Kako torej izgleda vaš povprečen dan?

Vstanem okoli pol sedmih in nekje do osme, pol devete sem v pisarni v Velenju, kjer nato preživim večji del dneva; enkrat tedensko grem v Ljubljano. Veliko tudi potujem. V službi večino časa preživim na sestankih tako s svojo ekipo kot s sodelavci iz naših ostalih evropskih podjetij, Kitajske in iz ZDA; ker so med temi območji velike časovne razlike, moram biti na voljo pravzaprav od

dopoldneva pa do večera. Pred šesto praviloma ne grem iz službe, pogosto pa moram še od doma sodelovati na videosestankih s tujino. Vmes pa med vikendi, večeri zdaj urejam še nujnosti, potrebne za vodenje kluba. Skratka, biti moram fleksibilna in odgovorna. Ker sem nočna ptica, običajno pozno zaspim, nekje po polnoči običajno.

Pa vam sploh ostane kaj časa za kakšen film, serijo, knjigo ...?

Nekako si ga poskusim vzeti. Rada pogledam kakšno serijo, rada, čeprav preredko, tudi posežem po dobri knjigi, pogledam kakšen film. Pogrešam pa čas za šport; nisem človek, ki bi poležaval. Verjamem, da se bom nekoč, morda kmalu, lahko spet malo več ukvarjala s športom. Se pa tolažim, da telo premore mišični spomin in da mi je še vedno nekaj ostalo od vseh tistih let igranja košarke na najvišji ravni.

Če v tem trenutku vzameva žogo in greva metat na koš, boste zadelo trojko?

Bom! Sicer ne bom zadel sedem ali osem metov od desetih kot v zlatih časih, bom pa še vedno metala čisto spodobno (smeh).

Zdaj pa vprašanje za milijon ali pa celo več milijonov evrov: kdaj in kam se bo vaš sin Aljuš, največji talent morda kar v dosedanji zgodovini slovenskega rokometu, podal v tujino? To se sprašuje tudi marsikateri navijač celjskega kluba.

Imel je možnost odhoda v Barcelono, ampak je predvsem sam menil, da ta čas zanj še ni prišel. Mislim, da si želi, da bi

se prej dodobra uveljavil v celjski članski ekipi in postal eden od nosilcev igre ter tako šel v tujino že kot bolj izdelan igralec, ne pa kot talent, ki bi se moral kaliti v razvojni ekipi. Javnost je osredotočena predvsem na zgodbe o uspehu, kot je primer Luka Dončića v košarki, malokdo pa je slišal za vse fante, ki so šli v tujino prezgodaj in se potem nekako izgoreli – in teh je bistveno več kot prvih. Aljuš bo čez par mesecev star šele 18 let in ko bo prišel čas, se bo zagotovo znal odločiti samostojno in tudi sprejeti odgovornost za svojo odločitev. V to smer ga tudi vzgajava z Alešem.

Kaj pa hči Ana Nuša, ki tudi zelo uspešno piše lastno športno zgodbo kot kapetanka celjskih košarkaric? Če se ne motim, je že študentka; torej gre po vaših stopinjah?

Ampak ne, ker bi si to posebej želela, temveč se je pač tako obrnilo. Trenutno obiskuje tretji letnik Ekonomsko-poslovne fakultete v Mariboru, pred tem je hodila na Prvo gimnazijo Celje, kjer je bila zelo uspešna dijakinja. Rada ima košarko, ki je trenutno zelo pomemben del njenega življenja, in s celjsko ekipo že vrsto let dosegajo odlične uspehe v slovenskem in mednarodnem prostoru. Vesela sem, da ji uspeva tako odlično usklajevati pravzaprav profesionalno igranje košarke z rednim študijem.

Zaključiva pa z edinim vprašanjem, ki si ga Florijani in drugi navijači zastavljajo še večkrat kot vprašanje o Aljuševem morebitnem prestopu: kdaj bo se bo v vitrinah RK Celje znašla še ena takšna veličastna »kanta« evropskih prvakov, kot je tale, pod katero sva se pogovarjala?

Postati evropski prvak je za slovenske razmere realno zelo težko, to bi bil kar mali čudež. Tako da sama o tem trenutno ne želim objektivno razmišljati. Sem pa prepričana, da lahko celjski rokometni klub v doglednem času spet postane ena izmed desetih najboljših ekip v Evropi. Če uspemo sanirati poslovanje, najti dodatne finančne vire, privabiti navijače in zadržati jedro ekipe, ter vzporedno nadgrajevati domačo celjsko rokometno šolo, potem nam mora uspeti. To si zaslužijo vsi – naši fantje v vseh starostnih kategorijah, ki na igrišču dajejo vse od sebe, pa navijači iz celotne celjske regije in tudi iz vse Slovenije. Zato polagam bralkam in bralcem na srce, naj pridejo v dvorano Zlatorog, uživajo v tekmi, se podružijo z znanci in prijatelji ter podprejo dobro zgodbo, ki jo pišemo kot skupnost.

Skupna točka

Anekdota

Po koncu njihovega delovnega in mojega prazničnega dne smo nazdravili, jaz pa sem obljubila, da bom v Celju na podelitvi prebrala prav to pesem.

BESEDA: NATALIJA MILOVANOVIČ

Na jutro, ko sem izvedela, da sem nominirana za Veronikino nagrado, sem se zbudila pri prijateljici Avstrijki, magistrici slovenistike, ki sicer živi v Nemčiji in dela kot vinarka. Takšne so moje prijateljice, vsestranske in polne presenečenj. Zato tudi pišem o njih.

Zbudila sem se torej v naselju Mainz-Kastel, ki sicer upravno pripada mestu Wiesbaden, a je v vsakem drugem smislu del Mainza. Do Wiesbadna se je treba peljati deset kilometrov, do Mainza pa se pride peš, čim se prečka mogočno Rajno. To je zapuščina delitve Nemčije, ko so zavezniki po vojni potegnili mejo med zveznima deželama Hessen in Porenje-Pfalška po sredini reke. A meje, jasno, niso nič drugega kot arbitrarne. In če komu, potem rekam zlasti ni mar zanje, saj so za razliko od nas lahko v več mestih hkrati. O vsem tem lahko razmišljaš, ko jo prečkaš, ker je most dolg, reka pa široka, globoka in počasna kot obljuba, da bo vse minilo. A tudi, da še veliko prihaja.

Bilo je poletje, dnevi so bili topli, dolgi in obetavni. Bila sem na dopustu in šla sem v mesto na brezciljen sprehod, si privoščila dolgo opazovanje stekanja Majne v Rajno, sile, kakršne pri nas z drobnimi planinskimi rekami ne poznamo. Sprehod po Mainzu, v katerem je Gutenberg izumil tisk s premičnimi črkami in 1455 natisnil prvo Biblijo; po Mainzu, ki ima muzej in arhiv pusta in pustovanja, izredno pomembnega mestnega dogajanja. Književnost in norci, popolna kombinacija. A bil je ponedeljek in videla nisem ne enega ne drugega, kar sem si obljubila nadoknaditi ob naslednji priložnosti.

Dan se je končal z obiskom vinograda v bližnji vasi, na katerem dela moja prijateljica in o katerem pišem v pesmi Sezonske bližine. Domačija se, oh, kako ustrezno, imenuje Schreiber's. Končala sem pri piscu torej, kako drugače z literarno nagrado v mislih. Po koncu njihovega delovnega in mojega prazničnega dne smo nazdravili, jaz pa sem obljubila, da bom v Celju na podelitvi prebrala prav to pesem. A kje da je to Celje, je zanimalo gospo Schreiber. Rekla sem, da na slovenskem Štajerskem, da tam v bližini bolj pivo kot vino, a vendar lepo, da srednji vek, da čudovit grad, da Avstro-Ogrska, da Alma Karlin, da nemško Zilli.

Ker ji nič od tega ni bilo znano, sem za pomoč prosila še Google in izvedela, da je Celje pobrateno z južnonemškim mestom Singen. Wikipedija nam je sicer povedala, da je mesti predvsem združila povezava med industrijskimi sindikati, potem pa tudi sodelovanje dveh zborov, a ni bilo dvoma, da se nam je slednje zdelo ključno. Od Schreiberja prek Singna v Celje, torej. Da če si bo zapomnila eno stvar, je to, da je naša skupna točka pesem.

Naša skupna
točka je pesem.

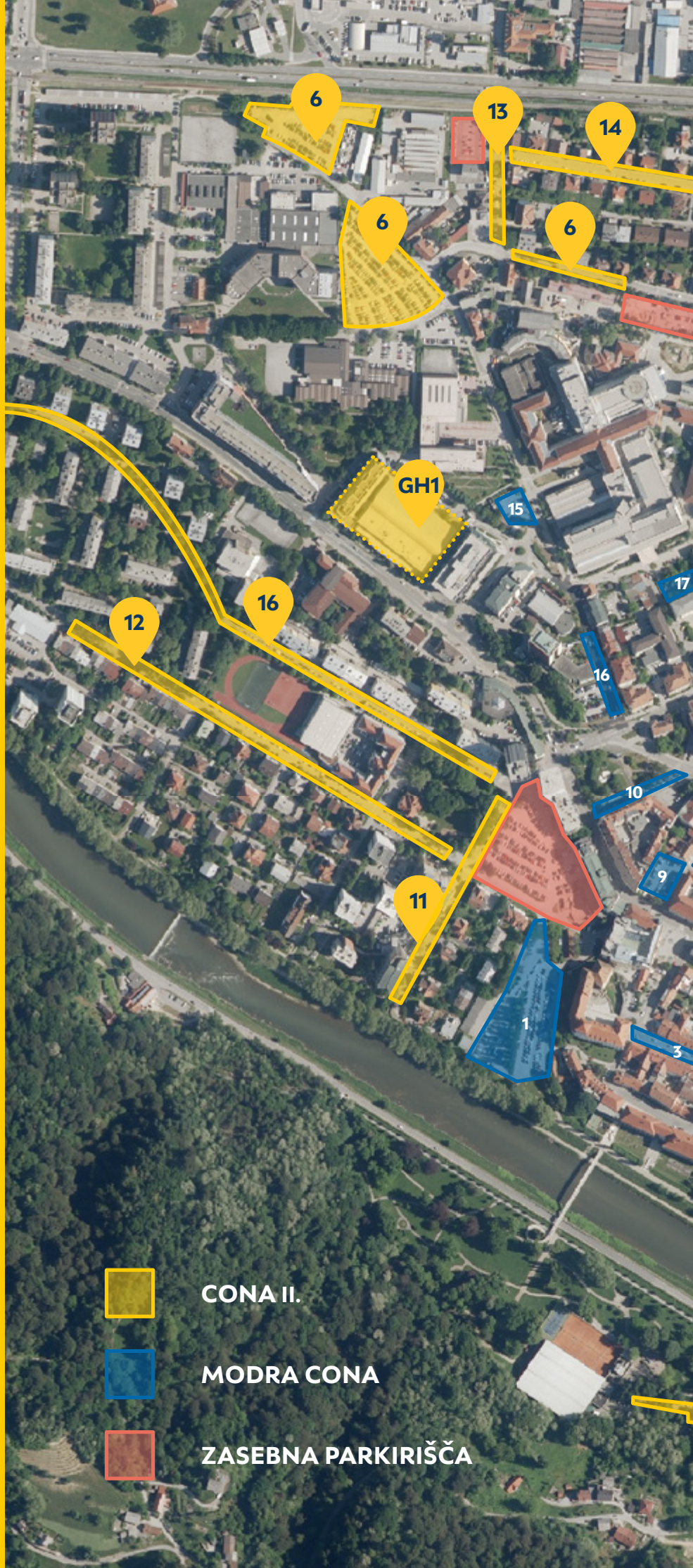
Kje v Celju parkirati?

II. CONA

3.300+

PARKIRNIH MEST ZA
DOLGOTRAJNO PARKIRANJE

- GH1.** Garažna hiša Glazija (608)
- GH2.** Garažna hiša Celeiapark (462)
- 3.** Vrunčeva ulica (697)
- 4.** Teharska cesta I (150)
- 5.** Teharska cesta II
(45, *ново dodatno parkirišče*)
- 6.** Oblakova I in II
ter Oblakova ulica (563)
- 7.** Aškerčeva ulica (166)
- 8.** Železniška postaja in ŽP P + R (134)
- 9.** Rakušev mlin
(147, *ново dodatno parkirišče*)
- 10.** Mestni park (77)
- 11.** Jurčičeva ulica (20)
- 12.** Trubarjeva ulica (53)
- 13.** Ipavčeva ulica (22)
- 14.** Jenkova ulica (33)
- 15.** Kosovelova ulica (27)
- 16.** Malgajeva ulica
(49+ 44 *dodatnih parkirnih mest*
z novo prometno ureditvijo)
- 17.** Mariborska cesta – Fakulteta
za logistiko (51)

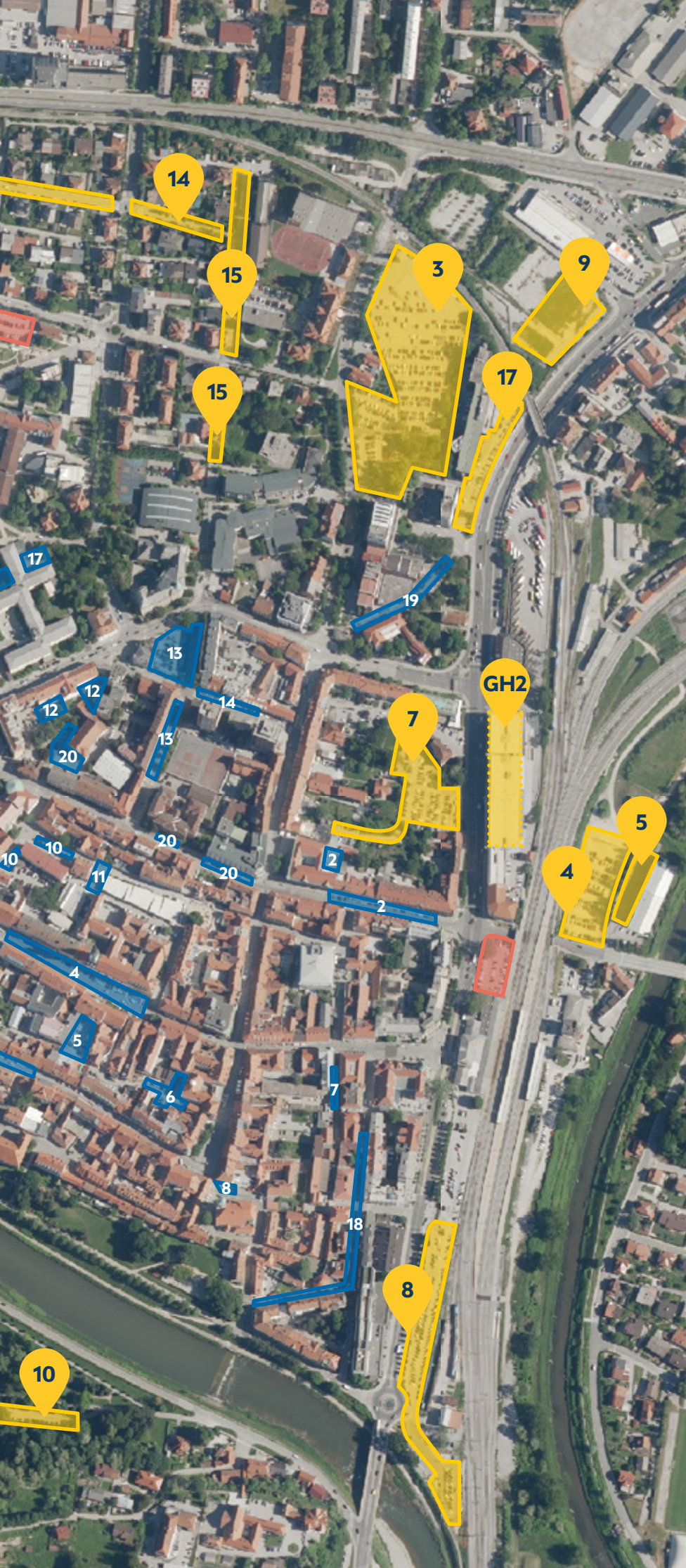
CONA II.

MODRA CONA

ZASEBNA PARKIRIŠČA

MODRA CONA

765+

PARKIRNIH MEST ZA
KRATKOTRAJNO PARKIRANJE

1. Spodnji grad (242)
2. Cankarjeva ulica + pasaža (16)
3. Gosposka ulica (18)
4. Prešernova ulica (50)
5. Zagata (32)
6. Ozka ulica (21)
7. Kocenova ulica (4)
8. Slomškov trg (4)
9. Turška mačka (40)
10. Gledališki trg in Gledališka ulica (19)
11. Mestna tržnica (9)
12. Gregorčičeva ulica (40)
13. Kocbekova ulica (76)
14. Miklošičeva ulica (14)
15. Ipavčeva ulica – pri bolnišnici (30)
16. Ipavčeva ulica – pri policijski postaji (3)
17. Zdravstveni dom (45)
18. Razlagova ulica (32)
19. Stara Mariborska cesta (16)
20. Vodnikova ulica (46)

MODRA CONA JE NAMENJENA KRATKOTRAJNEMU PARKIRANJU V SAMEM SREDIŠČU MESTA. IDEALNA JE ZA HITER OBISK TRGOVIN, LOKALOV ALI UREJANJE OPRAVKOV, SAJ OMOGOČA KRAJŠI POSTANEK BLIZU MESTNIH VSEBIN.

II. CONA JE NAMENJENA CELODNEVNEMU PARKIRANJU PO UGODNEJŠI CENI. NAHAJA SE V NEPOSREDNI BLIŽINI MESTNEGA JEDRA IN VKLJUČUJE TUDI OBE GARAŽNI HIŠI TER VEČJA PARKIRIŠČA ZA OBISKOVALCE IN ZAPOSLENE, KI V MESTU OSTANEJO DLJE ČASA.

ČLOVEK,
KI PRIŽIGA PRAZNIČNO
OKRASITEV MESTA

Žiga Likovič

BESEDA: BARBARA GRADIČ OSET
FOTO: ROBI VALENTI

(Ne)Znani

Vsako leto v začetku decembra Celje zasije v tisočernih lučkah, ki pričarajo toplino in praznično razpoloženje. Za to, da Celje vsako leto zažari v praznični svetlobi, skrbi ekipa podjetja Elektrosignal. Eden izmed njenih članov je Žiga Likovič, ki je že več let nepogrešljiv pri postavljanju prazničnih lučk.

Kdaj se začnejo priprave – verjetno veliko prej, kot si predstavljamo?

Dejansko se začnejo aktivnosti vodstva glede uskladitve okrasitve s projektanti, predstavniki MO Celje in Zavoda Celeia ter naročili opreme že v mesecu septembru. Pripravljalna dela, to je testiranje opreme in popravilo ali menjava okvarjenih delov, pa začetek oktobra. Letos smo pričeli z nameščanjem lučk v mestu 20. oktobra in večina naših delavcev se v tem času posveti prav praznični okrasitvi mesta.

Koliko časa traja, da celotno mesto oblečete v praznično svetlobo?

Od konca oktobra pa vse do prižiga lučk, ki bo letos 29. novembra. V tem času pa ne namestimo samo lučk, ampak poskrbimo tudi za napajanje prodajnih in gostinskih hišk na božičnem sejmu z elektriko, za postavitev vseh smrek v Celju, več svetlobnih projekcij, namestitve dnevnih okraskov, to je več kot 120 venčkov oz. šopkov, ogromno bučk in še marsikaj drugega.

Koliko metrov lučk letos visi po mestu?

V tem letu je novoletnih lučk približno 25 kilometrov, kar je približno 4 kilometre več kot lani.

Katera lokacija je pri postavljanju najbolj zahtevna – in katera vam je najljubša?

Najbolj zahtevno je postavljanje zvezdnega neba na Prešernovi ulici proti Stanetovi. Tam traja najdlje, saj je treba vsako verigo posebej priključiti. A kljub zahtevnosti je to tudi moja najljubša lokacija.

Kdaj imate prvi sestanek za priprave?

Običajno začetek oktobra. Takrat preverimo ves material, ali vse deluje, in pripravimo opremo. Ko je vse stestirano, lahko začnemo z delom na terenu.

Ali imate potem doma tudi praznično okrašeno?

Iskreno povedano, ne prav veliko. Ko končamo delo po mestu, imam lučk dovolj. Na eni smreki imam sicer ovite lučke – to je pa tudi vse.

Ste prisotni pri prižigu lučk – in ste takrat kaj živčni?

Seveda sem prisoten in vedno se veselim trenutka, ko mesto zasije. Posebne treme ni, ker pred tem večkrat testiramo, ali vse deluje. Seveda se lahko zgodi kaj nepredvidljivega, a takrat ni več v naših rokah.

Ste med delom doživeli kakšno zabavno ali nepričakovano prigodo?

Takšne prigode so, ampak niso ravno za javnost. (smeh)

Kako sicer poteka vaš delovni dan?

Delamo do treh, a po potrebi delo tudi podaljšamo – dokler ni vse tako, kot mora biti.

Katera barva lučk vam je najljubša?

Imamo le tople barve – hladno bele ne. In prav to mi je najlepše, ker deluje prijetno in domače.

Ali spremljate okrasitve tudi drugod po svetu?

Ne pogosto. Enkrat sem si ogledal okrasitev na Dunaju – bila je res lepa, a tudi v Celju imamo dovolj bogato okrasitev za tako veliko mesto.

Če bi imeli čarobno paličico, kaj bi še dodali mestnemu okrasju?

S čarobno paličico bi pričaral zasnežen božič, ki bi dal pravljičnemu Celju še dodaten čar.

Kateri del leta vam je ljubši – ta praznični ali ostali?

Poletje mi je ljubše, ker imam rad sonce, toploto in občutek brezskrbnosti.

Projekti

Kako z investicijami izboljšujemo kakovost bivanja?

Obnova cestne infrastrukture

V obnovo cest smo
v letu 2025 vložili
več kot 2,5 milijona
evrov. Na fotografijah
izpostavljamo nekatere
ključne projekte.

S preišljenimi naložbami, projekti in spremembami gradimo okolje, ki je vse bolj prijazno in kakovostno za prebivalke in prebivalce, zaposlene in obiskovalce. Ob tem so najpomembnejša vodila trajnost ter s tem skrb za okolje in zdravje, povezanost in vključenost skupnosti. Načrtujemo, uresničujemo, živimo. Spoznajte ključne projekte.

Pločnik Prekorje

Cesta v Lokrovec

Aljažev hrib, Mestno pokopališče Celje

Razlagova ulica

Gradnja javnih sončnih elektrarn
na 11 objektih v Celju za izboljšanje dostopa do obnovljivih virov energije

Obnova Vile Sonja – Center za duševno zdravje odraslih, Zdravstveni dom Celje
Revitalizacija stavbne dediščine in kakovostna zdravstvena oskrba

Razširitev javnega vodovoda v naselju Rupe
Izboljšana vodooskrba za 49 objektov

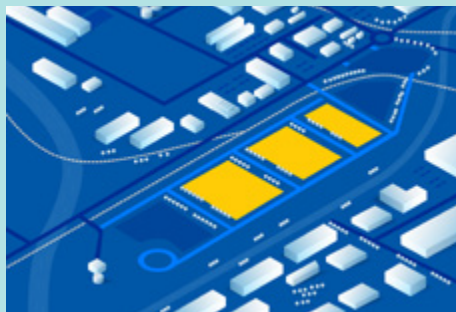

Nove površine za mlade nogometaše na Stadionu Olimp
Igrišče z umetno travo

Otroška, športna in večnamenska igrišča
V zadnjem obdobju obnovljenih 12 javnih površin za igro, šport in druženje na prostem v različnih delih Celja

Ekonomsko-poslovna cona Bežigrajska zahod
Z razširitvijo cone do novih površin za izvajanje gospodarskih dejavnosti

Igrišče v Škapinovi ulici, Nova vas

Posodobitve in izboljšave v halah A in B Športno-rekreacijskega centra Golovec
Nove sanitarije za gibalno ovirane v hali A SRC Golovec, obnova strešne kritine nad zimskim kopališčem in kegljiščem v Hali B

Sprejet prvi stanovanjski program Mestne občine Celje
Prvi stanovanjski program MOC za dostopnost in kakovost bivanja

Vizualizacija nove soseske v Dečkovem naselju

■ Izvedeni projekti

■ Projekti v izvajanju

■ Projekti v pripravi ali pred izvedbo

Obnova mansarde v Knežjem dvoru za nov razstavni prostor
Ohranjena in dostopna kulturna dediščina

Gradnja mostu na Polulah

Protipoplavne ureditve na petih vodotokih
Gradnja novih mostov na Polulah in pri Topru, dve novi krožišči ter druge ureditve za poplavno varnost

NGO NAČRT ZA ODRŽALNO IN GOSPODARSTVO **Financira Evropska unija**

Vizualizacija novega vrtca Zarja, enote Čira Čara

Novogradnja enote Čira Čara Vrtca Zarja
Šest oddelčni vrtec - sodobno, varno in spodbudno okolje za igro, učenje in razvoj

Stara grofija

Vizualizacija razstavišča

Obnova Stare grofije, Celeia Antiqua – vila s freskami
Ponovna oživitev kulturne dediščine za prihodnje generacije

Zelena cona - revitalizacija dela Medloga
Oživitev območja in izboljšanje kakovosti zelenih površin v mestu

I FEEL LOVE CELIA **Sofinancira Evropska unija**

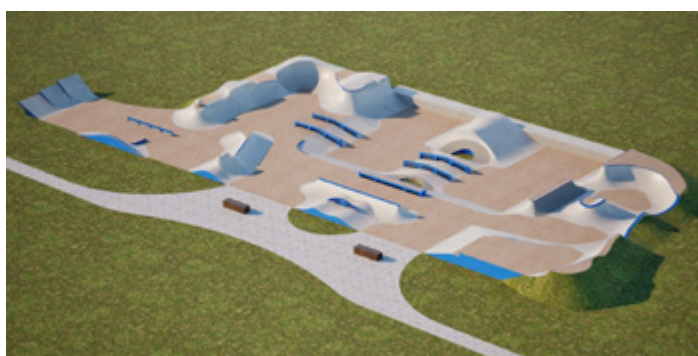
Vizualizacija

Vizualizacija

Dom ustvarjalnih skupnosti (projekt Center urbanega dogajanja)
Prostor za ustvarjalnost in delo društev in drugih kreativnih skupnosti

I FEEL LOVE CELIA **Sofinancira Evropska unija**

Skate park Celje
Nova površina za navdušence nad urbanimi športi

Potniški center Celje
Snujemo enega ključnih strateških projektov za povezano, zeleno in prijazno mesto

Vizualizacija izbrane rešitve

Vizualizacija

Celovita prenova Prešernove ulice
Z novo ureditvijo bomo pridobili prijaznejšo ulico za pešce in kolesarje

Cesta na grad in varna šolska pot Skalna klet
S projektom bomo bistveno izboljšali prometno varnost

I FEEL LOVE CELIA **Sofinancira Evropska unija**

Med reko, hmeljišči, gasilskim in kulturnim domom

Škofja vas

Ko se iz Celja peljemo proti Vojniku, nas za mestnim vrvežem kmalu objame Škofja vas. Tu eno društvo v grbu ponosno nosi simbol ženskih zmag, drugo pa v imenu ohranja spomin na junake, ki so padli za svobodo. To je vas, kjer se v zraku pogosto širi vonj po vaniliji, še pogosteje pa duh povezanosti.

Škofja vas, omenjena že v srednjem veku, je ime dobila po krških škofih, ki so tu imeli svoje posesti. Kljub spremembam skozi stoletja je ohranila tisti občutek povezanosti, ki ga potrjujejo številna društva, prireditve in medsebojna pomoč krajanov. Krajevni praznik praznujejo 1. septembra, v spomin na leto 1891, ko so postali samostojna katastrska občina. V središču dogajanja stoji krajevna skupnost, katere predsednik mag. Martin Stožir z optimizmom gleda na zadnja leta. Pravi, da so bili dolga leta nekoliko

pozabljeni, a se zdaj stvari premikajo: »Razveselili smo se ureditve pločnika v Prekorjah in pešpoti do avtobusnih postaj. Otroška igrala pred stavbo KS bi morala že stati – gradnja sicer nekoliko zamuja, vendar verjamem, da bodo postavljena do konca leta. Zelo pomemben projekt je tudi obnova ceste Zadobrova–Ljubečna, pridobili pa smo tudi soglasje za izgradnjo pločnika Trnovlje–Zadobrova–Arclin ter za prodajo nepremičnine, kar nam bo v prihodnje omogočilo gradnjo pločnika od Škofje vasi proti Vojniku. Pločnik, ki

ga krajani čakamo že trideset let – torej tisti med Trnovljami in Zadobrovo – bo, kot kaže, sofinanciran z državnimi sredstvi in iz občinskega proračuna. Pred desetimi leti so bila sredstva za ta namen v proračunu sicer že zagotovljena, a so bila žal preusmerjena drugam,« je pojasnil. Kljub manjšim težavam predsednik Stožir ostaja trdno povezan s krajem, kjer živi. »Zadobrova je najlepši kraj v Sloveniji. Tukaj imamo vse – dovolj smo blizu mesta, da so vse storitve pri roki, hkrati pa ravno prav oddaljeni, da uživamo mir

in zasebnost. Poleg tega imamo blizu tudi dostop na avtocesto, kar mi veliko pomeni, saj se vsakodnevno vozim v Ljubljano v službo,« je povedal. Ob koncu najinega pogovora je dodal še misel o prihodnosti krajevne skupnosti: »V tem mandatu smo končno naredili pomembne korake naprej. Želim si, da tako ostane tudi v prihodnje. Vzpostavili smo dobro sodelovanje med društvu in krajanji – to sodelovanje naj se ohrani,« je zaključil.

KULTURA IN SKUPNOST

Osrčje kulturnega dogajanja v Škofji vasi je Kulturno umetniško društvo bratov Dobrotinšek, poleg gasilcev in upokojencev eno najstarejših in najdejavnejših društev v kraju. Njegovi začetki segajo v leto 1946, ko so vaščani po vojni obudili gledališko tradicijo bratov Dobrotinšek, ki so padli v boju za svobodo.

Predsednica društva Breda Bračič nas pričaka v dvorani kulturnega doma, zgrajenega leta 1954. »Pred tremi leti se je režiser Vinko Sentočnik odločil, da bo končal z delom v društvu, in ostali smo brez režiserja, ki je vse delal prostovoljno. Igralci so, volja je, potrebujemo le še sredstva za nakup nove igre in režiserja,« pove. Kljub temu društvo ostaja živahno. Ponosni so na gledališke predstave za otroke, ki jih gostijo. »Otroci tako doživijo pravo gledališče in se učijo, kako se v njem obnašati. Trdim, da je velika razlika, ali je gledališka predstava na odru ali v igralnici. To je zanje dragocena izkušnja,« dodaja predsednica. Dvorana je skoraj vedno polna. Obiskovalci prihajajo tudi iz drugih krajev, zato si v sezoni 2025/26 želijo vsaj eno predstavo mesečno. Naslednje leto bodo praznovali 80-letnico društva, ki ima danes več kot 50 članov. Jubilej si želijo proslaviti z lastno predstavo. Poleg dramske skupine delujeta še slikarska in lutkovna sekcija. Nekdanja predsednica Ivica Kos se spominja ponovnega zagona leta 1999: »V predstavah so takrat igrali tudi naši otroci. Pripravljali smo igre, proslave in tekmovanja.«

Škofja vas ima skoraj vse - mir, lepoto in prijazne ljudi.

Obe sogovornici opozarjata tudi na težave, ki jih povzroča prometna cesta skozi kraj. »Cesta je moteča in nevarna – ob vsaki prireditvi nas skrbi za varnost obiskovalcev,« pravi Bračičeva. Ivica Kos dodaja: »Škofja vas je bila pogosto pozabljena. Pešci in kolesarji smo v nevarnosti.« A kljub temu v kraju prevladuje toplina: »Pomagamo si, se pozdravljamo, se imamo lepo,« sklene Bračičeva.

SRCE KRAJA – GASILCI

Da so krajani v Škofji vasi res povezani med seboj, dokazuje tudi dejstvo, da je med igralci kulturnega društva predsednik Prostovoljnega gasilskega društva Škofja vas Tomaž Kmecl. PGD Škofja vas je najstarejše prostovoljno gasilsko društvo v Celju in spada med najbolj dejavna. Štejejo 160 članov, od tega 35 operativnih in 40 mladih gasilcev. »Delo z mladino je eden izmed temeljev društva – so naša prihodnost,« poudarja predsednik.

Škofjevaški gasilci so znani po odličnih rezultatih in tekmovanjih, ki jih organizirajo že od leta 1977. »Za domom imamo lasten poligon, kjer poteka tekmovanje za pokal Gasilske zveze Slovenije. Mislim, da smo edini v državi, ki imamo svoj teren in ga redno uporabljamo,« pove Kmecl. Na državnih in mednarodnih tekmovanjih so dosegli številne uspehe. Njihove članice, ljubkovalno imenovane Račke, so leta 2001 na gasilski olimpijadi na Finskem osvojile celo naslov olimpijskih prvakinj, kasneje pa še bron v Ostravi. »Ime so dobile po načinu hoje,« se zasmjeji Kmecl. »Sprva so se jim mogoče malce posmihali, a so kaj kmalu pokazale, iz kakšnega

testa so. Danes imajo svoje mesto v grbu našega društva.«

Ob osrednji prireditvi ob praznovanju 120-letnice delovanja društva so letos prevzeli novo gasilsko vozilo, izdali spominski bilten in odlikovanja za člane, dogodek pa zaključili z veselico – tako, kot se za gasilce spodobi.

Kot krajan Kmecl vidi svojo skupnost z veliko toplino: »Sem domorodec. Škofja vas ima skoraj vse – mir, lepoto, prijazne ljudi. Žal pa nimamo več trgovine in ta državna cesta nam povzroča kar nekaj težav. Pri večjih zastojih se življenje ob njej ustavi – tudi za gasilce. Naš izvozni čas je pet minut, a ker so fantje razkropljeni po zaselkih, je to včasih prava 'misija nemogoče'. Za pločnik in kolesarsko stezo se borimo že štirideset let.«

V celotni krajevni skupnosti morda ni več trgovine, a ostala je gostilna Pri Medvedu – edina, ki je preživela čase, ko je bilo tu več znanih in živahnih gostiln.

UMETNOST OB REKI

Če vas pot zanese nekoliko naprej, v Šmarjeto pri Celju, boste našli dom umetniškega para Borija Zupančiča in Liljane Praprotnik Zupančič – Lile Prap. Hiša, ki jo obdajata hmelj in reka Hudinja, skriva zgodbe preteklosti in ustvarjalnosti. Častna meščanka Celja se je v Šmarjeto preselila v osemdesetih letih, k Boriju, ki tu živi že od leta 1954. Tisto leto je reka Hudinja poplavlila območje, povzročila veliko škode in terjala tudi človeška življenja. »Vsako jutro grem do mostu in pogledam reko,« pripoveduje Bori. »Reka je življenje – teče mimo nas, a nas povezuje.« Z ženo sta nekdani hlev preuredila v galerijo, tretjo stavbo pa v ateljeje in stanovanja za mlade umetnike. »Pripravljamo skupno razstavo in delavnice v sodelovanju z občino,« pove Lila Prap. Oba opažata, da se kraj spreminja: »Včasih je bil tukaj mir – makadamske ceste, tišina. Z asfaltom je prišel promet,« pravi Bori. »Zdaj želijo zgraditi kolesarsko stezo, kar podpiram, ne pa tudi trase, med hmeljišči se vozijo traktorji, kar je nevarno za kolesarje,« doda.

Med hmeljišči, reko in cesto, ki razburja, se krajani še vedno povezujejo in dobro sodelujejo. Moč skupnosti bo kaj kmalu prinesla varnejšo prihodnost ob prometni cesti.

„Delo z mladino je eden izmed temeljev našega društva - so naša prihodnost.“

Dragi Brane,

ko govorimo o srčnosti, predanosti in nesebičnosti, pomislimo nate. Tvoje ime že dolgo ni le del seznama prostovoljcev – postalo je sinonim za zanesljivost, skromnost in človečnost, ki so temelj našega poslanstva.

Tvoje delovanje v krajevni organizaciji Rdečega križa Center ni nikoli pomenilo le delitve pomoči. Pomenilo je čas, pristen stik, pogovor, iskrič nasmeh – vse tisto, kar ljudem v stiski največ pomeni. Vedno si znal prisluhniti – ne številkam, ampak življenjskim zgodbam. In prav zaradi te toplote si v naši skupnosti nepogrešljiv.

Tvoja vloga v odboru Rdečega križa Celje prinaša ravnotežje med modrostjo in izkušnjami s terena. Vidiš, slišiš in razumeš potrebe ljudi, še preden jih izrečejo. S svojim zgledom nas

opominjaš, da humanitarnost ni le beseda, temveč način življenja.

Naše poslanstvo v Rdečem križu Celje temelji na solidarnosti, pomoči sočloveku in spodbujanju prostovoljstva. Pomagamo ranljivim skupinam, delimo prehranske in higienske pakete, skrbimo za krvodajalce, izobražujemo prvo pomoč, izvajamo različne aktivnosti za mlade, povezujemo generacije in gradimo skupnost, ki diha z ljudmi.

In v središču tega si ti – tiho, a srčno. Hvala ti, ker si del Rdečega križa Celje.

Z globokim spoštovanjem

ekipa Rdečega križa Celje

FOTO:
SELIMIR ČOPIĆ,
SEKRETAR RKS-OZ
CELJE, OSEBNI
ARHIV

Dragi prijatelji,

FOTO:
OSEBNI ARHIV

najprej iskrena hvala za vaše tople besede. Biti del Rdečega križa Celje ni bila odločitev iz dolžnosti – bila je odločitev srca. In ostaja še danes.

V vseh teh letih sem srečal mnoge ljudi v stiski – a še več tistih, ki so mi dali moč. Tisti, ki se ti nasmehnejo kljub praznemu hladilniku. Ki rečejo »hvala«, čeprav bi prav mi morali biti hvaležni njim – za lekcijo človečnosti, skromnosti in poguma.

Delo v krajevni organizaciji Rdečega križa Center me je naučilo, da človek ni nikoli popolnoma sam, če ima ob sebi skupnost. In Rdeči križ Celje je to – skupnost ljudi, ki ne gledajo proč. Ki pristopijo, ko je najtežje, brez vprašanj in brez obsojanja.

Pogosto se ob koncu leta, v decembrskem času toplote, poveča tudi pripravljenost pomagati. A stiska nima praznikov. Ne pozna sobot, nedelj ali dopustov. Lakota, bolečina, osamljenost in nemoč so prisotne tudi sredi vročega poletja ali deževne jeseni.

Zato verjamem, da je prostovoljstvo več kot le dobra gesta – je način življenja. Je tiha odločitev, da nikoli ne bomo prezrli sočloveka.

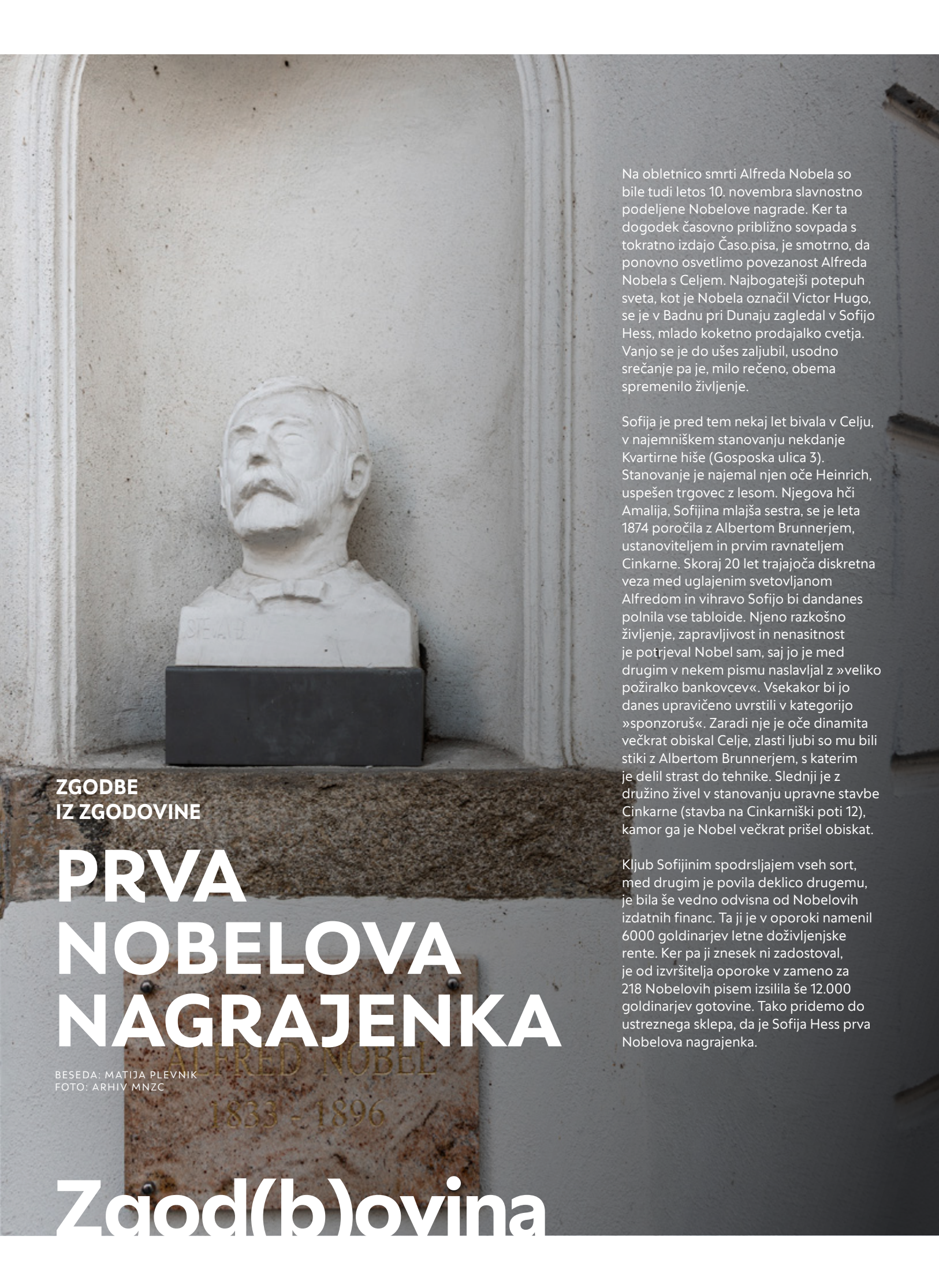
Ponosno bom še naprej del te zgodbe. Z vami in zaradi vas. Hvala, ker mi vsak dan znova dajete razlog, da verjamem v dobro.

S spoštovanjem in prijateljskim pozdravom

Brane Feldin

dolgoletni prostovoljec
in član odbora Rdečega križa Celje

Naj ti povem

ZGODBE
IZ ZGODOVINE

PRVA NOBELOVA NAGRAJENKA

BESEDA: MATIJA PLEVNİK
FOTO: ARHIV MNZC

Zgod(b)ovina

Na obletnico smrti Alfreda Nobela so bile tudi letos 10. novembra slavnostno podeljene Nobelove nagrade. Ker ta dogodek časovno približno sovпада s tokratno izdajo Časo.pisa, je smotrno, da ponovno osvetlimo povezanost Alfreda Nobela s Celjem. Najbogatejši potepuh sveta, kot je Nobela označil Victor Hugo, se je v Badnu pri Dunaju zagledal v Sofijo Hess, mlado koketno prodajalko cvetja. Vanjo se je do ušes zaljubil, usodno srečanje pa je, milo rečeno, obema spremenilo življenje.

Sofija je pred tem nekaj let bivala v Celju, v najemniškem stanovanju nekdanje Kvartirne hiše (Gosposka ulica 3). Stanovanje je najemal njen oče Heinrich, uspešen trgovec z lesom. Njegova hči Amalija, Sofijina mlajša sestra, se je leta 1874 poročila z Albertom Brunnerjem, ustanoviteljem in prvim ravnateljem Cinkarne. Skoraj 20 let trajajoča diskretna veza med uglajenim svetovljanom Alfredom in vihravo Sofijo bi dandanes polnila vse tabloide. Njeno razkošno življenje, zapravljivost in nenasitnost je potrjeval Nobel sam, saj jo je med drugim v nekem pismu naslavljajal z »veliko požiralko bankovcev«. Vsekakor bi jo danes upravičeno uvrstili v kategorijo »sponzoruš«. Zaradi nje je oče dinamita večkrat obiskal Celje, zlasti ljubi so mu bili stiki z Albertom Brunnerjem, s katerim je delil strast do tehnike. Slednji je z družino živel v stanovanju upravne stavbe Cinkarne (stavba na Cinkarniški poti 12), kamor ga je Nobel večkrat prišel obiskat.

Kljub Sofijinim spodrslijajem vseh sort, med drugim je povila deklico drugemu, je bila še vedno odvisna od Nobelovih izdatnih financ. Ta ji je v oporoki namenil 6000 goldinarjev letne doživljenjske rente. Ker pa ji znesek ni zadostoval, je od izvršitelja oporoke v zameno za 218 Nobelovih pisem izsilila še 12.000 goldinarjev gotovine. Tako pridemo do ustreznega sklepa, da je Sofija Hess prva Nobelova nagrajenka.

Čas pravljičnosti

Z druge strani

Vse se je začelo zaradi lepega otroštva, spominov, božiča, ki je bil pri nas doma vedno izjemen, in lepih prazničnih lučk za božično drevo, ki jih je mami dobila iz Avstralije. Bile so res nekaj posebnega, pravi zaklad, oddajale so pravljično svetlobo, pravljičen sijaj ... popolno – vsaj tako se mi je zdelo v otroštvu.

PRAVLJIČNO CELJE 2025

V življenju štejejo trenutki, zato je doživetje prazničnosti in pravljičnosti nekaj posebnega. Leta 2000 je komisija za prireditve v sklopu Kabineta župana, katerega vodja je bila mag. Aleksa Gajšek Krajnc, razmišljala, kako obuditi dogajanje v mestu. Celjski sejem je takrat še upravljal novoletni sejem, vendar se je zaradi vse manjšega interesa odločil za umik iz mestnega središča. Ideja o Pravljični deželi – obisku šolarjev in družin, ki bi mesto doživeli pravljično, se mi je zdela prava. V življenju so pomembni posebni ljudje, ki jim zaupaš, ki podprejo tvoje ideje, še več, ki iskreno, dobronamerno pomagajo. Sami veste, da takšnih ljudi v življenju srečaš res malo.

Izhodišče je bila lastna, iskrena ideja o pravljičnih vilah, ki so mile, nežne in igrive ter otrokom dajejo upanje in priložnost za sanje. Pomembno je, da v pravljičen in prazničen čas vlijemo upanje ljudem, da lahko uresničimo karkoli.

Neverjetno srečo imam, da v življenju srečujem res dobre in iskrene ljudi, s katerimi se potrudimo, pripravimo, izvedemo zastavljene ideje in stvari delujejo – to je res privilegij. Treba je biti vztrajen in iskren, prenesti moraš tudi kakšno provokacijo, kritiko. Treba

je negovati pravljičnost in prazničnost. Po pravljičnosti smo edinstveni. Gre za zelo lepo, preprosto zgodbo, ki jo lahko doživi vsak izmed nas, če si le dovoli. V vseh teh letih smo ohranili moč besede, moč pravljičnih zgodb, ki jih odigrajo, interpretirajo pravljični junaki, izbrani na avdiciji. Javna pravljična avdicija je projekt, ki ponuja možnost vsem, ki jih zanima igra.

Pri razvoju ideje o Pravljični deželi v samem srcu mesta so nam veliko podpora dali ravnatelji osnovnih šol, med njimi mag. Marijana Kolenko, Martin Grosek in Nevenka Matelič Nunčič, ki so leta 2000 spodbudili obiske mesta za učence. Sčasoma so idejo sprejele tudi trgovinice in lokali ter razumeli, da je ta projekt velika priložnost zanje, da sledijo zasnovi ideje o krasitvi mesta in nasvetom mestnega marketinga. Postali so del pravljične zgodbe.

V dvajsetih letih smo z izjemnimi in predanimi ljudmi ustvarili edinstveno prireditev Pravljično Celje. Veliko jih je, ki so zaslužni za to in ki so podprli idejo o pravljičnem mestu. Bistvo sporočila je, da imaš svoje mesto rad, se oglasiš pri dobrem gostincu, prisluhneš zgodbam, se zapelješ s pravljično kočijo in si dovoliš občutiti pravljičnost.

Res pa je tudi, da je Celje le enkrat na sto let evropsko božično mesto, kar je nekaj neopisljivega. Želim si, da bi bili izjemni gostitelji, da bo vsak izmed nas pričaral, dodal nekaj malega pravljičnosti. Ob tem je prav, da se zahvalim vsem neverjetnim posameznikom, ki so 25 let soustvarjali edinstveno zgodbo Pravljične dežele in verjeli v izjemno moč pravljičnosti. Hvala. Naj bo Celje unikatno evropsko božično mesto.

**Pomembni so trenutki ...
pravljični trenutki,
ki očarajo.**

Literatura v mestu

BESEDA: SAMO ROŠ
FOTO: ARHIV OKC

Pravijo, da je nogomet najpomembnejša postranska stvar na svetu in morda imajo celo prav. Morda pa se bo ob to izjavo kdo obregnil in izjavil, da je najpomembnejša postranska stvar na svetu literatura. Morda, ampak v drugi trditvi je napaka.

Literatura ni in ne more biti postranska. Vpliv branja na razvoj človeških možganov je namreč prevelik in prepomemben, da bi lahko bil nekaj postranskega. Ravno s pomočjo branja si namreč bogatimo besedni zaklad, odkrivamo nove svetove, predvsem pa razvijamo domišljijo, brez katere bi bil naš razvoj precej počasnejši in močno osiromašen. Branje je torej ena najpomembnejših človekovih dejavnosti, za katero pa si pogosto ne vzamemo dovolj časa, saj smo zavedanje o njeni pomembnosti potisnili na stran ali pa se do njega nismo nikoli dokopali. Slovenci v povprečju preberemo manj kot pet knjig na leto, v preteklem letu pa več kot 43 % državljanov ni prebralo niti ene knjige. Zaskrbljujoče je, da tudi tisti, ki berejo, ne berejo nujno kakovostne literature in svoje bralne apetite prehitro zadovoljijo. Branje dobre literature namreč ni kratkočasenje, ampak je proces, ki od človeka zahteva precejšnjo stopnjo koncentracije in tudi napora.

Dobrih knjig ni nikoli dovolj, slabih pa je vedno preveč. Vsaka slaba knjiga namreč ničesar ne doprinese – kvečjemu nasprotno. Celje je nedavno postalo Unescovo mesto literature, kar pomeni, da se vendarle trudimo in delamo na tem, da bi ljudje brali več in bolje. Pomemben delček k temu nazivu smo prispevali tudi knjižničarji Osrednje knjižnice Celje, ki se s svojim delovanjem trudimo, da bi dobra literatura

v mestu ostala in še pridobivala na pomenu. Da bi je bilo več in da bi se bolj(e) brala. Živimo v časih, v katerih visok nivo bralne kulture ni nekaj samoumevnega. Svet se hitro spreminja in vpliv tehnološkega razvoja na družbo in posameznika je tako močan, da mu stroka, ki se ukvarja s spodbujanjem branja in dvigovanjem bralne kulture, ni zmožna vedno slediti in je primorana na hitre spremembe kdaj odreagirati tudi z zamudo. V Celju se trudimo, da bi bilo tega čim manj in prav je, da je naš trud tudi opažen in nagrajen. V Osrednji knjižnici Celje organiziramo projekte, s pomočjo katerih se zavedanje o pomenu in pomembnosti branja vendarle ponovno vzpostavlja. Pri nas delujeta bralna kluba, izvajajo se bralno-pogovorne urice in tudi bralna značka za odrasle Z branjem do zvezd. V sodelovanju z Mestno občino Celje smo vzpostavili sistem knjigobežnic in Knjižni brlog v Drevesni hiši. Letos smo Celjani gostujoče mesto na Slovenskem knjižnem sejmu, že drugo leto zapored pa pri nas gostuje največji slovenski literarni festival Fabula. Precej je vsega in prostora je malo, zato je kakšen projekt, ki ga izvajamo, piscu teh vrstic povsem nehoti ušel, ampak res se trudimo in delamo. In to očitno dobro!

Literatura torej nogometu ne bo odvzela primata najpomembnejše postranske stvari in naj tako tudi ostane. Knjiga vendarle ni žoga. V dobrih knjigah je ves svet!

Sprejet je bil prvi stanovanjski program Mestne občine Celje 2025–2032.

UKREPI STANOVANJSKEGA PROGRAMA

**Stanovanjska
preskrba**

**Prostorske
podlage
za gradnjo**

**Dostopnost
bivanja**

**Kakovost
bivanja**

**Inovativna
stanovanjska
politika**